

**Procedura privind
prevenirea și combaterea riscului de abuz și neglijare
Centrul de zi pentru consiliere și sprijin pentru părinți și copii Simeria**

Cuprins:

1. Preambul
2. Definiții
3. Principii de bază în protejarea copilului
4. Procedură - considerații obligatorii
5. Intervenția în cazurile de maltratare a copilului

1. Preambul

Pentru mai buna funcționare a unei organizații, aceasta are nevoie de politici și proceduri pe care angajații să le respecte. Procedurile sunt cele care, chiar dacă uneori sunt greu de completat sau de efectuat, ușurează munca, oferind clar pașii care trebuiesc urmați în cazul unei situații dificile. Credința în nevoia de a proteja copiii, de a ne asigura că drepturile lor sunt protejate, constituie responsabilitatea fiecărui individ într-o societate.

Serviciul social Centrul de zi pentru consiliere și sprijin pentru părinți și copii Simeria, funcționează cu respectarea prevederilor cadrului general de organizare și funcționare a serviciilor sociale reglementat de:

- Regulamentul de organizare și funcționare
- Regulamentul de ordine interioară
- Cadrul legal de înființare, organizare și funcționare Serviciul social „Centrul de zi pentru consiliere și sprijin pentru părinți și copii” funcționează cu respectarea prevederilor cadrului general de organizare și funcționare a serviciilor sociale, reglementat de Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și a altor acte normative aplicabile domeniului: Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, HG 268/2026 pentru aprobarea Nomenclatorului serviciilor sociale, precum și a regulamentului-cadru de organizare și funcționare a serviciilor sociale, HG nr. 118/2014 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale, Anexa nr. 9 la Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 118/2014
- Standardul minim de calitate aplicabil: Ordin nr. 27 din 3 ianuarie 2019 privind aprobarea standardelor minime de calitate pentru serviciile sociale de zi destinate copiilor

1. Definiții și abrevieri

Servicii sociale - ansamblul de măsuri și acțiuni realizate în cadrul serviciului social licențiat, prin personalul de specialitate pentru implementarea planului de servicii sociale în vederea atingerii obiectivelor prevăzute în planul de intervenție / planul de servicii sociale, în scopul prevenirii și depășirii unor situații de dificultate, vulnerabilitate sau dependență, prezervării autonomiei și protecției persoanei, prevenirii marginalizării și excluziunii sociale,

promovării incluziunii sociale și creșterii calității vieții etc., cu respectarea standardelor minime obligatorii în baza cărora a fost licențiat serviciul social;

Furnizor de servicii sociale - persoană fizică sau juridică, publică ori privată, acreditată în vederea acordării de servicii sociale, care deține licență de funcționare pentru serviciile sociale care fac obiectul prezentului contract de servicii sociale, în conformitate cu prevederile Legii nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare;

Criterii de eligibilitate – criterii conform cărora o persoană îndeplinește anumite condiții pentru accesarea serviciului social oferit de Centrul de zi pentru consiliere și sprijin pentru părinți și copii Simeria.

Contractul pentru furnizarea de servicii sociale - actul juridic încheiat între un furnizor de servicii sociale și o persoană beneficiară de servicii sociale sau, după caz, părinții sau reprezentantul legal al copilului beneficiar de servicii sociale în conformitate cu prevederile art. 45 alin. (1) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, care exprimă acordul de voință al acestora în vederea acordării de servicii sociale;

Beneficiar de servicii sociale - persoana aflată în situație de risc și / sau de dificultate socială, care necesită servicii sociale, conform planului de intervenție / planului de servicii sociale, și care are dreptul la servicii sociale ca măsură de asistență socială; persoanele beneficiare de servicii sociale sunt înregistrate în Registrul național de evidență a persoanelor beneficiare de servicii sociale, parte din sistemul integrat informatic de asistență socială, în conformitate cu prevederile art. 44 alin. (5) din Legea nr. 292 / 2011, cu modificările și completările ulterioare;

Reprezentant legal – părintele sau persoana desemnată, potrivit legii, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile părintești față de copil.

D.A.S. Simeria– Direcția de Asistență Socială Simeria

C.C.S. – Centrul de zi pentru consiliere și sprijin pentru părinți și copii Simeria

D.G.A.S.P.C. – Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului

C.J.R.A.E. – Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională

V.M.I. – Venitul minim de incluziune

2. Definiții

Există multe definiții ale abuzului și ale neglijării copilului. Termenul folosit cel mai adesea este “maltratarea copilului” care cuprinde toate formele de abuz, neglijare și exploatare. Pentru simplificare, termenul “abuz și neglijare” sau “maltratare” va fi folosit cu înțelegerea că această politică include toate formele de abuz. Copiii au nevoie de protecție împotriva următoarelor forme de maltratare:

- Abuz fizic: Acțiuni fizice realizate de către părinți, persoane de îngrijire sau alte persoane din anturajul copilului, care au cauzat sau ar fi putut cauza răni fizice copilului.

- Neglijare: Eșecul părinților sau a persoanelor de îngrijire în a asigura îngrijirea necesară și adecvată vârstei, incluzând hrana, îmbrăcăminte, adăpostul, protejarea de pericole, supraveghere adecvată stadiului de dezvoltare a copilului, igienă și îngrijire medicală.

- Abuz sexual: Angajarea copilului de către părinți, persoane de îngrijire sau alte persoane din anturaj, în orice fel de activități sexuale. Aceasta include, dar nu este limitată la contactul sexual forțat de orice fel, exploatare prin stimulare sexuală persistentă, prostituția copilului sau pornografie.

- Abuz emoțional: Comportamente părintești cum ar fi, respingerea, terorizarea, blamarea, ignorarea sau izolarea unui copil, care cauzează sau sunt probabile să cauzeze afectarea gravă a capacităților fizice, sociale, mentale sau emoționale ale copilului.

- Exploatarea: Acțiuni realizate de părinți, persoane de îngrijire sau alte persoane din anturajul copilului care se folosesc de copil în beneficiul propriu; cum ar fi forțarea copiilor să lucreze, sub vârsta de lucru, adesea pentru o plată care variază de la o sumă mică până la lipsa totală a plății. Alte exemple fac parte din exploatarea sexuală acoperită mai sus.

3. Principii de bază în protejarea copilului

Copiii au dreptul să fie feriți de abuz și neglijare. Serviciile pentru copii abuzați și neglijăți se bazează pe anumite principii de bază:

3. 1. Demnitatea copilului ca individ cu un drept la îngrijire adecvată și supraveghere.

3. 2. Dreptul și responsabilitatea părinților în ceea ce privește protecția copilului și prevenirea expunerii lui la abuz și neglijare.

3. 3. Responsabilitatea societății de a pune la dispoziția părinților serviciile și resursele necesare, care îi vor sprijini și le va întări capacitatea de a-și îndeplini obligațiile parentale față de copiii lor.

3. 4. Dorința majorității părinților de a fi părinți adecvați și recunoașterea că majoritatea lor sunt părinți adecvați.

3. 5. Înțelegerea faptului că majoritatea părinților care experimentează dificultăți în îngrijirea copiilor pot fi ajutați să fie părinți adecvați.

3. 6. Responsabilitatea instituțiilor de protecție a copilului precum și a societății în ansamblul ei de a aloca resurse pentru prevenirea abuzului și neglijării copilului și pentru a educa publicul în legătură cu efectele lor.

3. 7. Responsabilitatea societății de a asigura servicii și resurse adecvate pentru nevoile de bază (alimente, îmbrăcăminte și adăpost); prevenirea desfacerii familiei; creșterea dezvoltării fizice, sociale și emoționale a copiilor în familiile lor.

4. Procedură – considerații obligatorii

Orice angajat, colaborator sau voluntar al centrului, care suspectează sau observă direct că un copil este abuzat sau neglijat, trebuie să realizeze un raport care să cuprindă toate informațiile furnizate de către abuzat și abuzator. Informația confidențială trebuie utilizată doar în scopuri profesionale și împărtășită doar cu părțile autorizate.

4.1. Procedura de raportare

4.1.1. Raportul trebuie scris de către angajat în aceeași zi în care s-a sesizat abuzul (chiar dacă evenimentul a avut loc în trecut) și să fie transmis supervizorului, care, mai departe, transmite raportul Direcției Generale de

Asistență Socială și Protecția Copilului, solicitând un răspuns scris și totodată prezentând oferta Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți și copii, de a ajuta și a lucra în echipă la întocmirea planului de intervenție.

4.1.2. Dacă copilul se află în pericolul iminent de a fi abuzat, o intervenție imediată poate fi necesară. În cazul în care acțiunea imediată este necesară pentru a îndepărta copilul dintr-o situație periculoasă, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului trebuie înștiințată imediat pentru a beneficia de ajutorul său în acțiunile ce urmează să fie întreprinse.

4.1.3. Dacă în orice moment, un angajat, colaborator sau voluntar este îngrijorat de siguranța sau bunăstarea copilului, supervisorul trebuie să fie consultat pentru asistență în realizarea unei evaluări a riscului la care este expus copilul.

Comportamentul care atrage după sine abuzul și neglijarea copiilor nu trebuie tolerat din partea niciunei persoane. Comunitățile ar trebui să lucreze împreună pentru a se asigura că anturajele în care trăiesc copiii, sunt ferite de abuz și neglijare.

Un serviciu de protecție a copilului ar trebui să fie asigurat acelor copii ai căror părinți, alți membri de familie sau persoane de îngrijire nu doresc sau nu sunt în stare să asigure copiilor protecția de care au nevoie și ai căror condiție sau situație prezintă mărturia observabilă a probabilității sau a evidenței efectelor dăunătoare a acestui eșec de a satisface cel puțin nevoile bazale minime ale copiilor.

Orice reacție la abuzul sau neglijarea copilului are ca și scop fundamental protejarea copiilor prin capacitatea părinților și/sau a persoanelor lor de îngrijire pentru a-și îndeplini mai bine rolul de îngrijire. În cazurile de maltratare intra-familială, scopul este de a menține și de a sprijini unitatea familială, când acest lucru este adecvat, prin furnizarea de servicii menite să stabilizeze situația familială și să încurajeze părinții în îndeplinirea responsabilităților părintești față de copii. Premisa de bază este recunoașterea faptului că majoritatea părinților doresc să fie considerați buni părinți. Când abuzul sau neglijarea apare în afara contextului familial, părinții, ca “avocați ai copilului” sau alte persoane adecvate ar trebui să întreprindă asemenea acțiuni astfel încât să asigure protecția și tratamentul copiilor cu sprijinul serviciului public de protecție a copilului. În cazurile de maltratare a copilului, siguranța acestuia este de importanță primordială. În același timp orice intervenție trebuie să includă servicii de asistare a abuzatorului (lor). Servicii pentru abuzator, fie părinte sau altă persoană de îngrijire ar trebui asigurate când și dacă este posibil.

4.2. Semnalarea

Semnalarea este procesul prin care o situație de violență asupra copilului, respectiv violență în familie, este adusă la cunoștința autorităților abilitate să ia măsuri în interesul victimei, urmând ca acestea să asigure accesul acesteia la serviciile specializate din acest domeniu și o atitudine potrivit legii față de presupusul făptuitor/agresor.

4.2.1. Semnalarea suspiciunii sau a situației de violență poate fi făcută de către:

- Copilul victimă;

- Orice persoană care intră în contact cu copilul, în mediul familial, comunitar sau profesional. În consecință, această persoană poate fi un membru al familiei, o rudă, un vecin sau un alt cunoscut al familiei, un martor, dar și profesioniști cu profiluri diferite, cum ar fi: personal medico-sanitar (medicul de familie, pediatri, asistentul medical comunitar etc.), psihologi, psihoterapeuți, cadre didactice (educatorii din creșe, grădinițe, învățătorii din ciclul primar, profesorii din școli, licee, școli profesionale etc.), polițiști, jandarmi, personal din diverse instituții (servicii rezidențiale pentru copii, centre de reeducare și penitenciare pentru minori și tineri), asistenții sociali din cadrul DAS, preoți, reprezentanți mass media, etc.

În cazul în care există o îndoială cu privire la veridicitatea unor fapte și consecutiv a oportunității semnalării, acest obstacol poate fi depășit prin comunicarea cu alți profesioniști, cu precădere cu experții aflați în evidența DGASPC. Orice prezumție de pericol pentru copil trebuie să declanșeze un proces de semnalare către autoritățile abilitate, chiar dacă acesta nu se va confirma.

4.2.2. Semnalarea se poate face:

1) Direct – Persoana care semnalează, inclusiv copilul victimă, se prezintă direct la una dintre autoritățile abilitate.

2) Prin intermediul telefonului – În această situație se pot utiliza următoarele tipuri de servicii telefonice: serviciul telefonic obișnuit al autorităților abilitate, serviciul Telefonul Copilului de la nivelul DGASPC.

3) Cazurile de violență asupra copilului pot fi semnalate și la Asociația Telefonul Copilului, care deține licența pentru implementarea numărului unic european de asistență pentru copii (116.111). Prin intermediul acestui număr de telefon se oferă informații și consiliere cu privire la promovarea și respectarea drepturilor copiilor, îndrumare către instituțiile în măsură să acorde asistența necesară, urmărirea modului de soluționare a cazurilor, monitorizarea respectării drepturilor copilului în urma cazurilor înregistrate și informarea instituțiilor abilitate cu privire la problemele întâmpinate de copii.

4) În scris – Persoana care semnalează, face o sesizare scrisă a situației presupuse sau existente de violență, pe care o înaintează autorităților abilitate.

5) Prin autosesizare de către autoritățile abilitate – Profesioniștii din cadrul acestor autorități se pot întâlni cu situații care relevă sau ridică suspiciunea unui act de violență asupra copilului, caz în care trebuie să inițieze procedurile utilizate în mod obișnuit în astfel de situații.

O situație particulară de autosesizare: generarea și vehicularea violenței prin internet (mai ales cazurile de pornografie și prostituție) impun o instrumentare specifică și o monitorizare a acestui fenomen din partea profesioniștilor din cadrul autorităților abilitate, cu precădere a celor din poliție.

Violența prin internet se poate sesiza la hotline-ul înființat special pentru acest lucru, care cuprinde: site-ul www.safernet.ro, e-mail-ul raportare@safernet.ro. Atunci când semnalarea la telefon sau în formă scrisă este anonimă, această situație nu se constituie într-un motiv de refuz al înregistrării semnalării sau al investigării situației semnalate dacă sunt destule elemente de identificare a copilului victimă (nume și adresă).

Semnalarea situațiilor de violență asupra copilului și violență în familie se face la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului. În situația în care semnalarea situației de violență s-a făcut la DAS, centru, poliție sau parchet, aceste autorități abilitate sunt obligate să refere cazul la DGASPC, deoarece aceasta este singura instituție responsabilă în ceea ce privește asigurarea/facilitarea accesului la servicii specializate pentru copilul victimă și familia sa. Referirea implică realizarea unui document, înregistrat în evidențele instituției și transmis la DGASPC, atât direct, cât și prin intermediul beneficiarului (părintele/reprezentantul legal), iar în unele situații și contactarea telefonică. Documentul scris va conține minim principalele informații despre cazul respectiv, conform modelului fișei de semnalare și date referitoare la acțiunile care urmează a fi întreprinse pe termen scurt și persoanele care le vor efectua. În acest scop, DGASPC, DAS, centru, poliție și parchet nominalizează persoane care să mențină contactul între aceste instituții pe această problematică (date de contact).

Situațiile de urgență care trebuie semnalate imediat la serviciul Telefonul Copilului din cadrul DGASPC

- 1) Viața copilului este în pericol;
- 2) Copilul este grav rănit;
- 3) Copilul a suferit un abuz sexual;

- 4) Copilul sub vârsta de 8 ani este lăsat singur în casă;
- 5) Copilul solicită de urgență ajutorul;
- 6) Copilul refuză să meargă acasă;
- 7) Copilul este grav neglijat;
- 8) Copilul este implicat în munci intolerabile.

Situațiile de urgență semnalate prin intermediul serviciului Telefonul Copilului sunt evaluate inițial de către echipa mobilă aflată în componența acestui serviciu. Atunci când timpul de deplasare a echipei mobile ar depăși durata de o oră, consilierul contactează asistentul social de la nivelul DAS sau Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți și copii.

5. Intervenția:

În cazurile de maltratare a copilului, intervenția ar putea include, dar nu se limitează la următoarele servicii:

1. Dezvoltarea și aplicarea de metode de disciplinare adecvate non-fizice și non-punitive.
2. Deprinderea unor abilități de rezolvare a conflictelor.
3. Interacțiunea mai eficientă cu mediul înconjurător dat.
4. Negocierea eficientă cu alte sisteme de suport cum ar fi cel educativ și cel de îngrijire a sănătății.
5. Creșterea înțelegerii nevoilor de dezvoltare a copiilor.
6. Abilități crescute în satisfacerea nevoilor de dezvoltare a copiilor. Protocol de raportare a abuzului și neglijării copilului, pentru personalul și colaboratorii Centrului.

Maltratarea copilului poate să aibă loc din partea oricărei persoane responsabile de bunăstarea copilului. Această persoană poate fi părintele copilului, părintele de substitut cum ar fi tutorele sau un membru al familiei lărgite, asistentul maternal, orice persoană responsabilă de bunăstarea copilului într-o instituție publică sau privată sau orice persoană care a ajuns să cunoască copilul prin intermediul unei capacități oficiale (profesor, educator, familie adoptatoare etc.) sau a unei poziții de încredere, incluzînd dar nelimitându-se la personalul medical, educatori, supraveghetori și personalul de suport sau voluntarii în orice context în care copiii pot fi subiecți ai abuzului și neglijării. Aceasta include de asemenea personalul centrului, colaboratorii și voluntarii. Oricine are acces la copii, poate în mod potențial maltrata un copil.

5.1. Evaluarea inițială va putea stabili dacă:

- a) este într-adevăr un caz de violență și va fi preluat de către DGASPC;
- b) suspiciunea persistă (de ex. în cazul unui abuz sexual), dar nu poate fi probată, situație în care DGASPC îl va considera un caz activ, îl va prelua și va iniția evaluarea detaliată;
- c) este un copil aflat la risc de violență în familie, DGASPC va referi cazul DAS-ului sau Centrului.
- d) semnalarea este nejustificată și/sau, dacă este cazul, se va face referire de către DGASPC către alte instituții.

Evaluarea inițială se realizează de către asistenții sociali din cadrul DAS sau Centru. Excepția o reprezintă evaluarea în situații de urgență care se realizează de către echipa mobilă de intervenție a serviciului Telefonul Copilului.

Pe lângă membrii unei echipe minim constituite, pot fi implicați și alți profesioniști care, prin pregătirea profesională sau vocație, pot aduce un plus de calitate serviciilor oferite de echipa multidisciplinară. Astfel, acești profesioniști devin membrii ai rețelei de intervenție și pot fi:

- Cadre didactice;
- Medici legiști;
- Terapeuți specializați;
- Consilieri de probațiune;
- Avocați;
- Judecători;
- Preoți;
- Persoana de îngrijire;
- Persoana de referință a copilului.

Managerul de caz este cel care asigură coordonarea echipei multidisciplinare și a furnizării serviciilor de către ceilalți profesioniști din rețeaua de intervenție și va fi informat inclusiv cu privire la fiecare etapă procesuală a cazului. Pe parcursul managementului de caz, se recomandă întâlniri cel puțin săptămânale ale echipei multidisciplinare, convocările fiind în sarcina managerului de caz. La aceste întâlniri, în funcție de situație, pot participa și profesioniștii din rețeaua de intervenție.

5.2. Principiile evaluării

- a) Informațiile cu privire la rezultatele evaluării sunt confidențiale;
- b) Rezultatele evaluării nu sunt cu titlu definitiv; evaluarea trebuie reluată periodic;
- c) Evaluarea privește ansamblul nevoilor copilului, precum și perspectivele sale de progres;
- d) Evaluarea trebuie să fie unitară, să urmărească și să opereze cu aceleași obiective, criterii, metodologii, pentru toți copiii;
- e) Evaluarea presupune o muncă în echipă multidisciplinară și în rețea, cu participarea activă și responsabilizarea tuturor profesioniștilor implicați;
- f) Evaluarea se bazează pe un parteneriat autentic cu beneficiarii direcți ai acestei activități: copilul și persoanele care îl au în ocrotire.

Confidențialitatea — Profesionalul care evaluează copilul și/sau adultul victimă, precum și persoanele de referință, dezvăluie managerului de caz și echipei multidisciplinare acele informații relevante care pot duce la concluzii și luarea de decizii pertinente.

Rezultatele evaluării sunt documentate și dezvăluite familiei și copilului în funcție de gradul său de maturitate și în funcție de discernământ. Dezvăluirea acestor date se face după încheierea procesului de evaluare detaliată. Managerul de caz stabilește împreună cu echipa dacă furnizarea informațiilor se va face de către fiecare membru al echipei, în funcție de tipul evaluării sau de către managerul de caz.

Managerul de caz poate dezvălui date din procesul de evaluare altor profesioniști din cadrul rețelei de intervenție în cazul în care aceștia trebuie să participe la evaluarea detaliată sau la furnizarea de servicii pentru copilul victimă, familie și alte persoane de referință. Datele care pot fi dezvăluite sunt hotărâte de comun acord în echipa multidisciplinară.

Toate informațiile legate de caz sunt confidențiale față de publicul larg, mass-media și alți profesioniști care nu sunt implicați în cazul respectiv, cu excepția echipelor de control/inspecție prevăzute de lege.

Există date care nu pot fi dezvăluite nici echipei multidisciplinare, nici celorlalți profesioniști implicați în rezolvarea cazului așa cum este, de exemplu, numele persoanei care a semnalat suspiciunea sau situația de violență asupra copilului, respectiv violență în familie. Acest tip de informații nu pot fi dezvăluite decât instanței, la cererea expresă a acesteia.

5.3. Întrebări la care trebuie să găsească răspuns membrii echipei multidisciplinare în evaluarea situațiilor de violență asupra copilului:

- Este sau a fost, într-adevăr, copilul maltratat?
- Este situația copilului atât de dramatică încât necesită scoaterea din mediul său?
- Ce argumente se pot aduce pentru a susține maltratarea copilului?
- Cum a reacționat/reacționează copilul la maltratare?
- Există vreun risc pentru siguranța prezentă sau viitoare a copilului?
- Cât este de mare probabilitatea repetării acestei situații?
- Se poate presupune că persoanele care îngrijesc copilul ar putea fi îndrumate, prin intermediul unor servicii specializate, să-și modifice comportamentul față de copil și circumstanțele de viață ale acestuia, în condiții care nu pun în primejdie imediată viața sau dezvoltarea copilului?
- Posibilitățile oferite copilului în cazul intervenției sunt într-adevăr superioare situației în care se afla el înainte de intervenție?
- Este nevoie de implicarea parchetului sau a altor autorități pentru reglementarea situației copilului?
- Abuzul săvârșit implică incriminarea legală a făptuitorilor/agresorilor?
- Ce fapte au comis cu adevărat presupușii făptuitori/agresorii?

Interviul - Contactul realizat de către asistentul social, psihologul sau polițistul cu copilul victimă poate marca semnificativ desfășurarea evaluării detaliate și a investigațiilor. Întrevederea cu copilul cere o adaptare constantă din partea adultului și o bună cunoaștere a modalităților obișnuite de comunicare cu copilul.

5.4. Pașii recomandați în interviu sunt următorii:

- a) Pregătirea interviului;
- b) Stabilirea contactului cu copilul victimă a violenței și părintele/persoana protectoare, respectiv adultul și/sau copilul victime ale violenței în familie;
- c) Cunoașterea caracteristicilor copilului, respectiv ale adultului victimă;
- d) Explorarea problemei și a contextului;
- e) Însurubarea celor exprimate de persoana interviu;
- f) Formularea unui diagnostic prezumtiv multidimensional;

g) Acordarea sprijinului și negocierea continuă a relației cu copilul, respectiv cu adultul victimă.

Interviul cu copilul - Intervievarea este o metodă de evaluare folosită de către psiholog și asistentul social cu scopul de a identifica nevoile copilului și ulterior necesarul de servicii de reabilitare și reintegrare socială. Interviul cu copilul trebuie făcut într-un loc perceput de către acesta ca fiind sigur: acasă (numai dacă acesta nu este locul în care a avut loc abuzul/neglijarea/exploatarea/forma de violență), la școală, într-un cabinet etc. Cel mai indicat loc pentru intervierea/audierea copilului este cabinetul psihologului.

În interviul cu copilul se pot folosi următoarele mijloace:

- Descrierea verbală sau comportamentală a abuzului, neglijării și exploatării, alte forme de violență;
- Colectarea informației cu privire la context;
- Verificarea concordanței dintre reacția emoțională a copilului și comportamentul descris, starea funcțională a copilului și circumstanțele interviului. Se pot explora ipoteze alternative abuzului prin găsirea inconsistențelor în răspunsuri, relevarea elementelor neobișnuite sau improbabile sau găsirea altor explicații. În sprijinul afirmațiilor făcute de copil pot veni:

- Declarația din partea presupusului făptuitor/agresor;
- Datele medicale;
- Afirmațiile unor martori;
- Alte probe furnizate de poliție.

5.5. Motivele neraportării sunt numeroase:

1. “Nu servește la nimic bun. Autoritățile nu vor face nimic să rezolve situația.”

2. Unii oameni nu sunt deschiși sau dispuși să accepte posibilitatea existenței abuzului asupra copilului și prin urmare pot să-i nege prezența. Ei pur și simplu nu cred că se întâmplă.

3. Unii oameni ar putea spune: “N-au vrut sau n-au avut în intenție să rănească/să facă rău. A fost probabil un accident”.

4. Unii oameni se îngrijorează că dacă acuză pe cineva ar putea deveni ținta unor intimidări viitoare sau chiar și-ar pierde slujba.

5. Unii oameni pot da vina abuzului pe comportamentul copilului, în special dacă acesta este mai mare sau lucrul cu el este mai dificil.

6. Ei au pur și simplu prea mulți copii de care să se îngrijească și sunt extenuați.

Nici unul din aceste motive nu vor fi tolerate în Centru de consiliere și sprijin pentru părinți și copii. Este adevărat că investigarea unui raport al unui abuz și neglijări este foarte intruzivă pentru persoana și/sau organizația care este potențial responsabilă. Trebuie puse multe întrebări. Persoanei care raportează i se poate cere să depună mărturie în fața unei comisii sau a altor autorități. Trebuie să tratăm copilul și abuzatorul cu respect și sprijin egal. Datoria noastră nu este de a judeca ci doar de a fi descriptivi în legătură cu ce observăm. Raportul nu trebuie să fie punitiv ci trebuie să fie făcut cu intenția protejării copilului precum și a abuzatorului.

**Director Executiv DAS Simeria,
Demian Nicolae**